

Hồi 8

Quyết chiến dưới trăng

Sang ngày thứ nhì, từ đơn phòng đi ra, Vân Túc bước trên hành lang, nhắm hướng gian ốc đá trắng đi tới.

Dọc đường thủ vệ và thị nữ trong giáo thay nhau hành lễ, nhượng đường cho gã đi thẳng vào nội thất.

Trong phòng cao ráo sáng choang, đèn đuốc huy hoàng, gã vừa tiến vào là nhìn thấy tân nhiệm giáo chủ đang ngồi trên tấm thảm đỏ tươi, giường ngân cung bắn không không bên tai bạch sư. Phi Quang vẫn lười biếng khép mắt ngủ, lại bị chủ nhân quấy nhiễu không thể ngủ yên, không ngừng lắc đầu vẩy tai, thậm chí còn phát ra tiếng gầm gừ tức tối nho nhỏ.

“Sao lại giường cung không không vậy?”. Vân Túc đến gần, cười cười đặt mâm lên bàn: “Mời giáo chủ dùng bữa”.

“Mấy ngày trước săn bắn bên Thánh Hồ, đã dùng hết sạch tên rồi. Bị giam tại đây không ra được, lại không ai thu hồi về cho ta”. Sa Mạn Hoa tâm tình có vẻ phiền muộn, bực bội quăng ngân cung đi, đứng dậy: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Sao không cho phép ta đi ra? Ta là giáo chủ... tể ti nghĩ ta là gì chứ? Con rồi?”.

“Sư phụ cũng vì lo cho người thôi. Ta theo sư phụ bao năm nay, chưa từng thấy ông ta lo lắng cho người nào như vậy”. Bạch y thiếu niên lại mỉm cười nhẹ nhẹ, chợt giơ tay lên, phát tay áo --- Trong ống tay áo rộng thùng thình trắng tinh không ngờ là một mũi kim tiễn. Vân Túc đặt mũi tên trên bàn: “Giáo chủ chắc đã làm rút mũi tên này trong đơn phòng?”.

“Ồ? Vậy mà người cũng tìm được?”. Sa Mạn Hoa cầm mũi tên đặt lên ngân cung, nheo nheo mắt.

Vân Túc lại hơi hoảng kinh, vội lùi lại mấy bước, thậm chí còn làm rớt mấy món đồ trên án.

“Sao vậy?”. Sa Mạn Hoa kinh ngạc nhìn gã bạch y thiếu niên thất sắc.

Vân Túc lại mau chóng định thần, cười đáp: “Giáo chủ lẽ nào giường cung muốn bắn, thật là dọa nạt người ta. Còn không mau dùng cơm đi”.

Sa Mạn Hoa đối diện với Phong Nhai tể ti luôn luôn kính sợ nghiêm trang, nhưng với Vân Túc lại hay vui đùa, buông dây cung, phì giận: “Ăn không vô! Ngày ngày buồn

chán ở đây, ăn cái gì cũng không vô... Người lén dẫn ta ra cho thoải mái đi. Có được không? Cũng không đi đâu xa, chỉ đi tới bên Thánh Hồ, thu hồi mấy mũi kim tiền về”.

Vân Túc trong mắt thoáng qua một nét cười không dễ gì bắt được, ngoài miệng lại nói: “Mệnh lệnh của sư phụ, ai dám không tuân theo? Mấy ngày nay bên ngoài xem có vẻ khẩn trương, cả ta cũng không dễ dàng vào ra --- Đợi vài ngày nữa không có chuyện nữa, ta sẽ dẫn người ra”.

“Quả nhiên vẫn là Vân Túc ngoan ngoãn”. Sa Mạn Hoa cười lên, thuận tay đặt cung tên xuống, kéo Phi Quang qua ăn cơm: “Người còn nhỏ hơn ta mấy tuổi, nói chuyện lại lão thành như vậy, tương lai chắc sẽ bá đạo độc tài không thua gì sư phụ người”.

Vân Túc chỉ cười cười. Mặt mày thiếu niên mang biểu tình ôn hòa, ẩn nhẫn sâu kín trong đôi mắt xanh thẳm không ngờ có một cảm giác khủng bố.

o0o

Đưa cơm chiều xong, từ chỗ giáo chủ đi ra là trời đã sập tối, Vân Túc đi lần theo hành lang, không mang theo tùy tùng nào cả.

Nguyệt Cung quy mô rộng lớn, nhưng bố cục lại đơn giản gọn gàng --- rành rành noi theo cổ huấn mà kiến tạo, tường ngoài hình vuông, đông tây nam bắc bốn cửa, bao gồm Thanh Long – Bạch Hổ – Chu Tước – Huyền Vũ Cung. Bên trong chính là Thánh Hồ đường kính chưa đến một dặm, sườn núi bên Thánh Hồ kiến tạo Thần Miếu và Thần Đàn, sau Thần Miếu là nơi ở của giáo chủ và tế ti. Hành lang dài thượt khúc chiết, nối tất cả các kiến trúc lại với nhau, cho dù là mưa to gió lớn, người trong Nguyệt Cung vẫn có thể đi lại.

Sau khi Phong Nhai tế ti hạ lệnh, Nguyệt Cung trên dưới đều lọt vào trạng thái giới bị cao độ: bốn cửa đều có trọng binh trấn thủ, dưới tường ngoài mỗi ba bước là có một người canh gác; thậm chí trên hành lang cũng bài bố lính canh --- Thiên la địa võng như vậy, ẽ rằng một con muỗi từ ngoài muốn bay lọt vào cũng không dễ!

Thiếu niên đứng dưới mái hành lang, vọng nhìn bố trí tranh sáng tranh tối, nụ cười thấp thoáng nơi khoe miệng chung quy lại hiện ra.

Con người đó sao lại xem trọng Sa Mạn Hoa như vậy? Sau khi mất đi Di Tương, vô luận ra sao cũng phải bảo vệ kẻ kia? Con người mạnh bạo đủ để ngạo nghễ thiên địa, nghịch chuyển càn khôn xem ra lại tịch mịch làm sao... Đó là sự yếu nhược do vĩnh sinh mang đến sao?

Vân Túc mỉm cười, vạt áo dài thướt lất phất đong đưa nhắm hướng Thanh Long Cung nơi khách đang nghỉ ngơi đi tới.

“Công tử, Cao Thư Dạ có đến chưa?”. Vừa tiến vào, Trưởng tôn Tư Viễn đã đứng dậy. Bên ngoài giới bị sâm nghiêm, Trưởng tôn Tư Viễn mấy ngày nay ngồi thừ trong hành quán, nhưng cả một con người trầm ổn như hắc trong mắt cũng dần dần có vẻ khẩn trương --- Chắc chính cục bên đế đô nhất định đã nghiêm trọng đến mức không thể chần chờ bước nào nữa.

Vân Túc bất động thanh sắc, miệng đáp: “Chưa đến”.

Nhưng dừng lại một hồi, khoé miệng thiếu niên cong lại, rút trong tay áo ra một phong thư. Bức thư đó viết trên giấy trắng tinh, xếp thành hình phi hạc, Vân Túc dùng ngón tay cầm đuôi hạc, nhẹ nhàng phẩy một cái, phong thư bật ra: “Bất quá hôm nay ta nhận được phong thư này --- Thuộc hạ trong giáo mật báo, nói công tử Thư Dạ hôm nay đã vượt qua Thương Sơn Nhị Hải. Tính theo lúc viết thư này, y cũng không còn xa mấy. Nay mai nội trong một hai ngày sẽ đến”.

Trưởng tôn Tư Viễn không nói gì, thở ra một hơi, không biết là thở phào hay là khẩn trương, một hồi lâu sau mới hỏi: “Tế ti đại nhân có biết gì không?”.

“Tất cả sự vụ thường ngày đều do ta xử lý, thuộc hạ giáo dân đều quen truyền báo tin tức cho ta --- Mà ta chưa nói cho sư phụ biết”. Thiếu niên thuật sĩ áo trắng để lộ một nụ cười nơi khoé miệng, nhãn thần lại âm u: “Bất quá, ta không thể xác định sư phụ có biết hay không... Thuật pháp của ông ta thâm sâu khôn lường, nói ông ta dùng bốc thuật tiên tri cũng không phải là không có thể”.

“Phong Nhai đại tế ti quản thông thiên hạ, chuyện đó đã tương truyền khắp nơi”. Trưởng tôn Tư Viễn sắc mặt kinh cẩn ngưỡng mộ, từ từ mở miệng: “Cho nên nguy cục lần này của đế đô chỉ có thỉnh đại tế ti xuất thủ mới có thể giải quyết --- Ta phải đi trấn thủ trước cửa Chu Tước Cung, may ra có thể ngăn cản Cao Thư Dạ, tránh để y và đại tế ti xảy ra xung đột”.

Vân Túc chỉ mỉm cười, nhãn thần sâm lãnh: “Nếu có xung đột, chỉ sợ người chết phải là công tử Thư Dạ!”.

“Cho nên tại hạ phải đi liền”. Trưởng tôn Tư Viễn đứng dậy, thần sắc kiên định: “Trừ việc phải thỉnh cho được đại tế ti ra, tôi cũng phải dẫn Cao Thư Dạ về đế đô --- Hai chuyện này, mỗi một chuyện đều phải làm cho xong”.

Vân Túc hơi ngáp ngừng, trầm ngâm: “Cao Thư Dạ vạn dặm tìm đến, người thật có thể đứng ngoài cửa cung mà ngăn chặn sao?”.

“Chuyện này tại hạ có phương pháp”. Trưởng tôn Tư Viễn cúi chào, không chịu nói nhiều nữa: “Chỉ là chuyện Phong Nhai đại tể ti cần ủy thác vào kế sách của các hạ”. Nói xong, vội vàng bước ra ngoài.

Bạch y vừa thoáng động trước mắt, tuy không thấy thiếu niên đó cất bước, nhưng Vân Túc đã chặn trước ngưỡng cửa, giơ tay: “Đi không được”.

“Sao lại đi không được?”. Trưởng tôn Tư Viễn thất kinh, thanh âm không khỏi có vẻ bức bối, nhưng vừa ngược đầu nhìn mục quang âm uất sâm lãnh của bạch y thiếu niên, nháy mắt phảng phất có một luồng khí lạnh lướt qua, thanh âm cũng nhỏ dần xuống.

“Nếu người còn muốn thỉnh Phong Nhai đại tể ti xuất sơn, hiện tại không được đi”. Vân Túc thấp giọng, thanh âm như những tảng băng trôi nổi trên biển cả dưng vào nhau trong bóng đêm, lạnh thấu đến lòng người --- tất cũng phải là người quen xoay sở quyền mưu, Trưởng tôn Tư Viễn chợt minh bạch gì đó qua trực giác, miệng hơi há hốc, trong mắt lộ ra thần sắc chấn kinh.

Một hồi sau mới nói: “Công tử Thư Dạ nhất định phải theo ta về đế đô --- y sợ rằng không phải là đối thủ của sư phụ người”.

“Đích xác, đại tể ti không thể chết trong tay người thường --- trừ phi dụng phải thuật sĩ có pháp lực cao hơn”. Vân Túc mỉm cười, trên mặt thần sắc ôn nhuận: “Nhưng Trưởng tôn tiên sinh cứ yên tâm, công tử Thư Dạ không có chuyện gì đâu... Ta không lo tới bên đế đô các người bố cục ra sao, nhưng chỉ cần người phối hợp với ta, nhất định có thể đạt thành tất cả mọi nhiệm vụ”.

Trưởng tôn Tư Viễn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thiếu niên đó --- Con người tu tập thuật pháp này cũng không khác gì sư phụ Phong Nhai, có đôi mắt xanh thẫm đặc hữu của người Miêu Cương. Cũng một dạng đôi mắt nhìn không thấu, nhưng đôi mắt của đại tể ti bình tĩnh trong ngần, như một hồ nước một cọng lông rơi xuống cũng chìm đắm, trống không đến mức phảng phất khiến cho người ta nhìn vào cũng không thấy bờ bến; trong khi đôi mắt này lại như một vực băng vạn năm, hắc ám, tĩnh bí, hàn khí xông thấu, cũng tràn trề một thứ dự cảm, hoàn toàn không giống một thiếu niên hai mươi mốt tuổi.

Nguyệt Cung trên Linh Thấu Sơn như thế ngoại đạo nguyên... không ngờ lại là một bóng dáng khác của đế đô sao?

Đang khi hai người đang dần co, một đạo hỏa quang màu đỏ từ dưới núi rít lên, xông thẳng lên, phương vị ngay cửa Châu Tước Cung phía đông, nổ ra một đóa Mạn Châu Sa Hoa khổng lồ trên không trung Linh Thấu Sơn.

“Đã đến rồi!”. Vân Túc giật mình kêu lên, xoay người phóng ra, người vừa ra tới cửa, chợt quay đầu lại nói một câu với Trưởng tôn Tư Viễn: “Người nếu tin ta, trước hết hãy để cho y tiến lên. Nếu người cản trở, vạn sự coi như bỏ”.

Lời nói vừa dứt, tà bạch y nháy mắt đã tan biến vào hành lang khúc chiết không thấy đầu bên ngoài Thanh Long Cung.

Trưởng tôn Tư Viễn đứng ngay cửa, nhìn Nguyệt Cung không khí khẩn trương trong phút chốc, tay từ từ nắm chặt lại, chung quy cấm đầu nhắm Chu Tước Cung chạy đi.

o0o

Chung quy đã đến... Dưới ánh đèn lửa phiêu diêu, hần liếc thấy bạch y nhân đang bước lên bậc đá trước cửa cung. Nguyệt quang chiếu lên bộ bạch y rách rưới, sát na đó bốn bề tĩnh mịch, chỉ có gió từ núi non xa xăm thổi tới.

Không biết đằng sau cửa la liệt vô số binh đao, người đó giơ tay gõ vòng kim hoàn trên cửa lớn đỏ tươi, mở miệng kêu: “Đôn Hoàng Cao Thư Dạ đặc biệt đến Linh Thấu Sơn Nguyệt Cung cầu kiến Bái Nguyệt Giáo Chủ”.

Câu nói vừa thoát ra, đám quân binh trong tối ngoài sáng của Nguyệt Cung có hơi kinh động, tiếng binh khí va chạm vào nhau.

Trưởng tôn Tư Viễn thở dài trong lòng: cho dù Phong Nhai đại tể ti không xuất thủ, bằng vào một mình Cao Thư Dạ, muốn phá trừ bao nhiêu phòng vệ đó mà xâm nhập Thần Điện cũng đâu phải dễ! — Hần bất giác tiến tới một bước, muốn ngăn chặn con người lỗ mãng kia, nhưng bên tai chợt vang lên lời cảnh cáo của Vân Túc, nhất thời do dự.

Trong hắc ám bỗng có người mở miệng, lạnh lùng thốt: “Dám bước vào một bước, giết chết không tha”.

“Người là ai?”. Giật mình, công tử Thư Dạ ngược đầu nhìn: “Người có thể tác chủ?”.

“Ta là Bái Nguyệt Giáo đại tể ti, ở đây ta có thể tác chủ”. Một người từ trong bóng tối bước ra, viên bảo thạch đỏ trên trán sáng lạn chói mắt, khoé miệng giăng nụ cười lạnh: “Người lẽ nào không biết chuyện trong Bái Nguyệt Giáo luôn luôn do tể ti định đoạt tất cả?”.

Bạch y như tuyết, mới tinh không nhuộm chút bụi trần, hình thành một hình trạng đối lập rõ rệt với y phục lam lũ của khách đến. Trên thân thể người vừa từ trong bóng tối

bước ra phảng phất có những thứ lực lượng thần kỳ, lão vừa lọt vào giữa ánh trăng, ánh sáng giữa đất trời có vẻ sáng hẳn ra.

“Được”. Công tử Thư Dạ nhìn người trước mặt, thở dài một hơi, cực lực đè nén tâm tình của mình: “Vây, tể ti đại nhân, xin ông để cho ta gặp Nguyệt Thần Nữ Sa Mạn Hoa”.

“Là Nguyệt Thần Nữ Sa Mạn Hoa?”. Bạch y tể ti đứng dưới cửa chợt cười lên, lãnh đạm thốt: “Không có Nguyệt Thần Nữ Sa Mạn Hoa --- chỉ có Bái Nguyệt Giáo Chủ Sa Mạn Hoa! Người là một kẻ ngoại tộc dị giáo, sao dám kêu tên húy của giáo chủ?”.

“Bái Nguyệt Giáo Chủ Sa Mạn Hoa?”. Nháy mắt đó vị khách bản thân, sau đó trong mắt vụt dâng lên một luồng sáng lạnh buốt: “Không cần biết nàng là Thần Nữ hay là Giáo Chủ, để cho ta gặp nàng”.

Nói xong, công tử Thư Dạ đã bước lên bậc đá cuối cùng, đi vào.

“Công tử, dừng chân”. Ngay lúc đó, Trưởng tôn Tư Viễn này giờ dần do dự phát ra một tiếng cảnh cáo.

“Đứng lại! Bước tới một bước tất phải chết!”. Phong Nhai đại tể ti đánh giọng hét lên, nhưng cùng lúc câu nói vừa vang lên, khách đã không chút ngần ngại bước qua cửa! Sát na mũi chân y vừa lạc vào trong Chu Tước Cung, tất cả trận thế sáng tối đã nhất tề phát động --- Nháy mắt đó, bao nhiêu phi tiễn và độc vật gào rít mù trời.

Cũng ngay chớp mắt đó, một đạo ánh sáng trắng như tuyết chém rách màn đêm!

Thừa Ảnh Kiếm vô ảnh từ trong tay áo rách tơi của công tử Thư Dạ bay ra, kiếm khí lăng lệ, chớp mắt đã chém nát âm khí độc trùng đang rì rào giữa không trung! Đó chính là võ công xuất thân từ trên Thánh Hỏa Lệnh của Minh Giáo, bao năm trui luyện trong những cuộc chiến thối sát, từng giết chết vô số vua chúa quý tộc, giờ phút này vừa triển khai liền cảm thấy như gió buốt cắt mặt, Bái Nguyệt Giáo đồ không thể không thoái lui.

Bộ dạng từ từ, công tử Thư Dạ chiếm đường mà đi, nhún chân nhảy lên đỉnh hành lang. Nhưng không biết giáo chủ cư trú ở phương nào, người chiếm đường lại hơi đắn đo --- chỉ là một chút đắn đó, liền rơi vào trùng vây.

“Thiết Mã Bằng Hà?”. Phong Nhai tể ti nhíu mày, có vẻ có hứng thú nhìn nam tử bạt kiếm dưới trăng, tựa hồ đang trầm ngâm: “Không tưởng được người chỉ là một đồ đệ trong giới khuyến mã mà đã thật sự luyện thành võ công trên Thánh Hỏa Lệnh! Giỏi, giỏi... bốn tóa mấy chục năm nay chưa từng xuất thủ, hôm nay quyết chiến với người cũng không uổng người một chuyến lặn lội vạn dặm đến Miêu Cương tìm chỗ chôn xương”.

“Tế ti đại nhân thủ hạ lưu tình!”. Trưởng tôn Tư Viễn kinh hãi thoát miệng kêu lên, bạch y tế ti lại chỉ nhướng mày cười một tiếng, ngạo nghễ nhìn y. Viên bảo thạch đỏ ngay giữa trán ánh rọi nguyệt quang, chiếu ngời đôi mắt xanh thẳm dưới mày. Trong nhãn thần tịch liêu đó, bất chợt giăng mắc đầu chí và sát khí lâu rồi không thấy --- Ngón tay phất lên, lệnh cho giáo dân tạm thời thoái xuống, bạch bào phật như phi hạc, chớp mắt đã lướt lên hành lang.

Chỉ một cái phóng mình đó đã đủ để nhìn thấy mức độ cao thâm của đối phương, công tử Thư Dạ nhãn thần ngưng trọng, tâm niệm thoáng qua như làn chớp, nghiêm trọng thốt: “Ta muốn gặp Sa Mạn Hoa --- Ta không có ý thù địch với Bái Nguyệt Giáo. Ta chỉ muốn gặp Sa Mạn Hoa!”.

“Đợi kiếp sau đi!”. Phong Nhai đại tế ti khoé miệng nở nụ cười lạnh sắc nhọn, phất tay áo xoay người, đầu ngón tay bỗng bốc ra ánh sáng xanh lơ --- Nháy mắt đó, ánh trắng đột nhiên lạnh buốt.

o0o

Vân Túc phóng thẳng tới căn bạch thạch ốc sau bảy tám cánh cửa, bên trong điện sâu kín, những loạn lạc bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy được.

Lúc vén bật bức màn trúc cuối cùng lên, gã nhìn thấy tân giáo chủ đang cầm kim tiền vẽ gì đó dưới đất, Phi Quang nằm phục bên cạnh nhắm mắt, nghe tiếng bước chân vội vã liền gằm nhẹ một tiếng đứng dậy.

“Mang theo cung tiền, mau đi theo ta!”. Không kịp nói rõ ràng có chuyện gì, Vân Túc nắm lấy tay Sa Mạn Hoa kéo ra ngoài.

Sa Mạn Hoa cầm cung tiền bị gã kéo ra, vẫn theo xông ra ngoài vài bước, kinh hoàng hỏi: “Gi vậy? Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” --- Nhưng câu hỏi của nàng nháy mắt đã biến thành tiếng kêu nhỏ. Bởi vì lúc nàng bị Vân Túc kéo ra ngoài, có vài người hiển nhiên là do tế ti đại nhân phái tới canh chừng đã ủa ra xuất thủ cản trở, nhưng Vân Túc không ngờ lại phản kích không một chút nương tay, chỉ trong phút chốc đã chém chết những người đó.

Khi những đệ tử của Bái Nguyệt Giáo đó ngã gục, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi không tưởng tượng nổi: ai có ngờ được tả hộ pháp trên vạn người chỉ dưới một người trong giáo, đệ tử chân truyền của tế ti thành linh đã trở mặt ra tay nặng nề như vậy!

“Theo ta đi!”. Vân Túc không ngưng nghỉ, kéo nàng xông ra ngoài, nhỏ giọng: “Công tử Thư Dạ đã đến!”.

“Cái gì?”. Giờ phút này Sa Mạn Hoa toàn thân chấn động, thoát miệng la lên, quyết định không chống cự lại, theo gã thần tốc phóng ra ngoài --- Qua khỏi bảy tám cánh cửa, những đệ tử Bái Nguyệt Giáo canh phòng bên ngoài hành lang hiển nhiên toàn là thuộc hạ của Vân Túc, nhìn thấy tả hộ pháp kéo giáo chủ xông ra, ai ai trong mắt cũng có biểu tình kinh ngạc, lại không có ai dám cản đường.

“Thư Dạ đã đến? Ở đâu?”. Sa Mạn Hoa la lên, nắm chặt tay Vân Túc: “Y ở đâu?”.

Vân Túc không đáp, chỉ lôi nàng nhấm Chu Tước Cung phương đông mà chạy, mục quang lại lảo liên trong bóng đêm. Quả nhiên có một giáo đồ từ trên đỉnh hành lang hạ mình xuống, quỳ gối dưới đất, mau chóng bẩm cáo một câu gì đó.

“Đang ở bên Thánh Hồ!”. Vân Túc lập tức hồi đáp, dừng chân lại, xoay người: “Y đang ở bên Thánh Hồ giao thủ với sư phụ!”.

“Cái gì?”. Sa Mạn Hoa thất kinh thoát miệng kêu lên, sắc mặt trắng nhợt --- Thư Dạ giao thủ với tể ti đại nhân?

Không kịp nghĩ ngợi gì, nàng xoay người nhắm hướng Thánh Hồ mà phóng đi. Bạch sư cũng sức tỉnh, gầm lên rượt theo. Sa Mạn Hoa kêu lên một tiếng, Phi Quang được lệnh phóng tới, trong một sát na, bạch y nữ tử nắm chặt ngân cung lướt lên bạch sư, nháy mắt đã biến mất trong bóng tối.

Vân Túc đứng dưới hành lang, phát tay một cái, ngăn chặn đám đệ tử trong giáo có ý muốn rượt theo: “Tất cả đứng yên tại chỗ!”.

“Vân Túc công tử, cuối cùng đã tìm được người!”. Một người lần theo hành lang chạy tới, nhìn thấy gã, mặt mày khẩn trương tái nhợt: “Tể ti, tể ti muốn hạ sát thủ! Người mau đi nghĩ cách... Công tử Thư Dạ nhất định phải theo ta về đế đô!”.

“Ta đã có kế sách...”. Bạch y thiếu niên lại vẫn âm trầm như trước, chợt quay đầu mỉm cười: “Yên tâm đi, y không chết đâu”.

Vân Túc không vội vã, từ từ bước tới, làm ra vẻ thảnh thơi: “Giờ phút này bọn ta thủng thỉnh tới bên Thánh Hồ chắc là đúng lúc rồi đó! --- đến lúc đó, mời người dùng ‘phương pháp của người’, cứ dẫn công tử Thư Dạ về. Tàn cục ở đây để ta thu thập. Ta cũng sẽ thực hiện lời hứa của ta với người”.

Trưởng tôn Tư Viễn hơi thừ người: chuyện đã đến nước không thể chần chờ như vậy, thiếu niên đó lại vẫn an nhàn định thần như vậy sao?

- o O o -